

hvor hun deri vil ſe ligesom en Nætræte for fig. Ægteſkabsſtilsmisſefagerne have været blandt de ubehageligſte af mine Embedsforretninger, og jeg tror, at jeg deler denne Følelſe med flere af mine Kolleger. Jeg vil ikke ſige, at der i dette Lovforſlag ſkulde ligge en Spire til en Forøgſe af Stilmisſefagerne, men jeg er dog bange for, at der derved nok lettere kan optaa en ſaadan Ranke hos den Kvinde, der ellers ikke vilde ſtulle ſig fra ham, ſom hun har Ret til at betragte ſom ſin Forſørger. Jeg har ſagt, at jeg anſaa Loven for uheldig, og jeg har ſagt, at jeg troede ikke, at man gjennem den vilde kunne opnaa noget Bærn for den ulykkelige Kvinde, ſom trængte til et ſaadant. Kunde man det, ſaa ſkulde jeg være blandt de Førſte, ſom vilde ſtemme for Loven; men jeg vil ikke gjerne være med til at ſtemme for en Lov, ſom jeg tror kun vil komme til at henſtaa magtesløs og ikke vil kunne føre til det Reſultat, ſom man har tilſigtet og ønsket. Jeg kan ſaaledes ikke Andet end ſtemme imod Loven.

Juſtitsminiſteren: Jeg maa først begynde med at minde om den Betragtning, ſom jeg fremkom med mod den motiverede Dagsorden, ſom nys var foreſlaaet, idet det, jeg da indledede mine Bemærkninger med, ogſaa og navnlig ſindes Anvendelſe her. Jeg maa minde om, at det er en betænkelig Bei at komme ind paa for Landsþinget ved en eneſte Behandling at drage Spørgsmaalet om Lovens Vedtagelſe eller Ikke-Vedtagelſe frem paany. Jeg maa hævde, at det vilde være en uheldig Maade at forhandle mellem Þhingene paa, og at det i høi Grad vilde være til Skade for Sagernes Gang, derſom en ſaadan Fremgangsmaade ſkulde blive Sædvanen. Jeg kan ikke Andet end fremhæve, at dette ikke er Meningen med en eneſte Behandling. Meningen med en eneſte Behandling er at ſende Lovforſlaget tilbage fra det ene Þhing til det andet med Spørgsmaal om: Vilde I gaa ind paa Lovforſlaget med den Forandring, der er foregaaet med det? Det er det Spørgsmaal, ſom man ved denne eneſte Behandling ønsker at ſaae beſvaret, og jeg tror derfor, at ſelv om man har Betænkeligheder ved Lovforſlaget i Realiteten, burde i alt Fald den formelle Grund, Hensynet til, hvad der maa ſiges at være et forſtandigt og rigtigt Princip for Forhandlingen mellem Þhingene, bringe til at ſtemme for Lovforſlaget. Da imidlertid Spørgsmaalet om Lovforſlagets Vedtagelſe er blevet fremdraget igjen, og Bemærkninger beſangaaende ere fremkomne fra et Par ærede Taleres Side, kan jeg ikke undlade med nogle Ord at ſvare herpaa. Hvad den ærede Taler angaar, ſom nys havde Ordet, vil jeg indſtrænke mig til nogle ſaa Bemærkninger, fordi de Þttringer, ſom ſaa denne ærede Talers Side fremkom, ſaavidt jeg ſkønner, i det Væſentlige kun ere det Samme, ſom gjentagne Gange er blevet ſagt under denne Lovs Behandling og derfor ogſaa

vil fremkalde ſaadanne Modargumenter fra den anden Parts Side, ſom alt ere hørte forſkjellige Gange under Forhandlingerne ſaa vel her ſom i det andet Þhing. Jeg vil ſige overfor den ſidſte ærede Taler, at det efter min Opfattelſe er et urigtigt Udgangspunkt, at man ligesom vil betragte det ſom Noget, der følger af Ægteſkabs Natur, at der maa være Formueſkelsſkab mellem Ægtefællerne og uden videre ſtemple det ſom noget i og for ſig Forkert og Betænkeligt, at dette ikke er Tilfældet. Jeg vil ſige dertil, hvad jeg gjentagne Gange har udtalt under Forhandlingen om dette Lovforſlag, at ſaaledes kan man ikke tale, naar man veed, at i den halve Verden, kan jeg næſten ſige, er Formueforholdet mellem Ægtefællerne ordnet paa en anden Maade end hos os og navnlig ordnet efter Særeeprincippet. Vi kunne heller ikke gaa ud fra denne Forudſætning hos os, thi vi maa jo huſke paa, at vor Lovgivning tilſteder Ægtefællerne ved Ægtepagt at gjøre en Forandring i Forholdet. Vi maa ikke glemme, at efter den beſtaaende Lovgivning er der i og for ſig Intet i Beien for, at en Ordning ſom den, Lovforſlaget her bringer paa Bane, kunde være vedtagen imellem Ægtefæller. Der er i og for ſig ikke Noget til Hinder for, at Ægtefællerne ved en Ægtepagt vedtage, at ſaaledes ſkal Forholdet være, at Huſtruen ſelv ſkal have Raadighed over, hvad hun erhverver ved eget Arbeide, og at det, ſom hun erhverver, ſom Følge deraf er Mandens Kreditorer uvedkommende. Der er ikke Noget i Beien for at beſtemme, at hvad Huſtruen erhverver, ſkal være hendes Særeeiendom, uden at man ſamtidig indfører en Beſtemmelſe i Ægtepagten om, at Konen forholdsvis ſkal bidrage til de med Huſkholdningens Førelſe og Hønenes Opdragelſe og Underhold forbundne Udgifter. Altsaa, et Forhold af den Art, ſom dette Lovforſlag vil aabne Døren for, kan ikke betegnes ſom i ſig ſelv utilſtedeligt, thi det er ikke Andet, end hvad der kjendes Sideſtykker til mange andre Steder i Verden, uden at man dog derfor kan ſige, at det gaar galt paa de Steder, og det er ikke Andet, end hvad der kan ſe hos os efter den beſtaaende Ret ved Ægtepagter. — Hvad angaar Spørgsmaalet om Lovens Nytte og Spørgsmaalet om, hvorvidt den kan antages at ſaae nogen Virkning eller ikke vil have nogen Virkning, da maa jeg atter minde om, hvad jeg gjentagne Gange har udtalt her under Behandlingen, at der viſtnok ikke er Noget, der ſtemmer for denne Lov, ſom gjør det i den Tro, at man derved ſkulde kunne ganſke bortrydde den ſørgelige Ting, at Manden benytter ſig af ſit Herredømme over Konen til at drikke og ſvine hendes Selverhverv op. Ulykkelige Ægteſkaber kunne ikke afſtaffes ved Lov. Kunde man afſtaffe dem ved Lov, turde det være at antage, at man meget hurtig vilde vedtage ſaadanne Love hele Verden over. Selv om altsaa denne Lov kommer ud, vil det